

2. Ar Direktyvos 2011/95/ES 9 straipsnio 3 dalis kartu su 2 straipsnio d punktu aiškintina taip, kad,

siekiant nustatyti, ar kyla pagrįsta baimė būti persekiojamam ir realus pavojus (angl. *real risk*) vieno iš Direktyvos 2011/95/ES 6 straipsnyje nurodytų vykdytojų būti persekiojamam arba patirti nežmonišką ar žeminamą elgesį, arba būti nubaustam

dėl religinių veiksmų arba elgesio formų, kurie privalomi pagal prašytojo aktyviai išpažįstamos religijos doktriną ir yra viena iš pagrindinių jos dalių arba grindžiami prašytojo religiniais įsitikinimais kaip ypač svarbūs jo religinei tapatybei ir kurie jo kilmės šalyje yra draudžiami numatant baudžiamąją atsakomybę,

a) reikia atlikti santykinį vertinimą, t. y. savo išpažįstamą religiją neleistinai praktikuojančių prašytojo religinės pakraipos pasekėjų skaičių susieti su faktinių persekiojimo dėl šių religinių veiksmų prašytojo kilmės šalyje skaičiumi, atsižvelgiant į galimus valstybės baudžiamojo persekiojimo praktikos neaiškumus ir netikslumus,

arba

b) pakanka įrodyti, kad kilmės šalies baudžiamojo persekiojimo praktikoje faktiškai taikomos teisės normos, kuriomis, numatant baudžiamąją atsakomybę, draudžiami religiniai veiksmai arba elgesio formos, kurie privalomi pagal prašytojo aktyviai išpažįstamos religijos doktriną ir yra viena iš pagrindinių jos dalių arba grindžiami prašytojo religiniais įsitikinimais kaip ypač svarbūs jo religinei tapatybei?

3. Ar nacionalinės proceso teisės norma, pagal kurią bylą iš esmės nagrinėjantis teismas privalo laikytis kasacinio teismo teisinio vertinimo (šiuo atveju *Verwaltungsgerichtsordnung* (VwGO) (Administracinių teismų proceso kodeksas), 144 straipsnio 6 dalis), suderinama su Sąjungos teisės viršenybės principu, jei bylą iš esmės nagrinėjantis teismas tam tikrą Sąjungos teisės normą norėtų aiškinti kitaip negu kasacinis teismas, tačiau net po prejudicinio sprendimo priėmimo procedūros, atliktos pagal SESV 267 straipsnio 2 dalį, negali to daryti dėl nacionalinės teisės normos, pagal kurią privalo laikytis kasacinio teismo teisinio vertinimo?

(¹) 2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/95/ES dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų (OL L 337, p. 9)

2015 m. balandžio 17 d. *Finanzgericht Düsseldorf* (Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *GE Healthcare GmbH/Hauptzollamt Düsseldorf*

(Byla C-173/15)

(2015/C 236/32)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Finanzgericht Düsseldorf

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: *GE Healthcare GmbH*

Atsakovė: *Hauptzollamt Düsseldorf*

Prejudiciniai klausimai

1. Ar licencijų mokesčius, kaip jie suprantami pagal Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92 (¹), nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą (MK), 32 straipsnio 1 dalies c punktą, galima įtraukti į muitinę vertę, nors nei sudarant sutartį, nei skolos muitinei atsiradimo momentu, kuris nagrinėjamu atveju nustatomas remiantis MK 201 straipsnio 2 dalimi ir 214 straipsnio 1 dalimi, nėra aišku, ar licencijų mokesčiai atsirado?

2. Jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai: ar mokesčiai už prekių ženklų licencijas, kaip jie suprantami pagal MK 32 straipsnio 1 dalies c punktą, gali būti susiję su importuotomis prekėmis, nors jie mokami ir už paslaugas bei bendro koncerno pavadinimo dalies naudojimą?
3. Jei į antrąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai: ar mokesčiai už prekių ženklų licencijas, kaip jie suprantami pagal MK 32 straipsnio 1 dalies c punktą, gali būti importuotų prekių pardavimo eksportui į Bendriją sąlyga, kaip ji suprantama pagal MK 32 straipsnio 5 dalies b punktą, nors juos sumokėti pareikalavo ir juos sumokėjo su pardavėju ir pirkėju susijusi įmonė?
4. Jei į trečiąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai ir jei tokie licencijų mokesčiai, kaip antai šioje byloje, iš dalies yra susiję su importuotomis prekėmis ir iš dalies – su po importavimo teikiamomis paslaugomis: ar proporcingas, remiantis tik patikimais ir kiekybiškai įvertinamais duomenimis atliekamas paskirstymas, kaip jis suprantamas pagal 1993 m. liepos 2 d. Reglamento (EEB) Nr. 2454/93 ⁽¹⁾, išdėstančio Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, įgyvendinimo nuostatas (toliau – MK įgyvendinimo nuostatos), 158 straipsnio 3 dalį ir MK įgyvendinimo nuostatų 23 priede pateiktą MK 32 straipsnio 2 dalies aiškinamąją pastabą, reiškia, kad galima tikslinti tik muitinę vertę pagal MK 29 straipsnį, ar jis taip pat reiškia, kad tuo atveju, jei muitinės vertės pagal MK 29 straipsnį nustatyti neįmanoma, nustatant muitinę vertę pagal MK 31 straipsnį taip pat galima atlikti MK įgyvendinimo nuostatų 158 straipsnio 3 dalyje numatytą paskirstymą, jei į šias išlaidas niekur kitur neatsižvelgiama?

⁽¹⁾ OL L 302, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 4 t., p. 307.

⁽²⁾ OL L 253, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 6 t., p. 3.

**2015 m. balandžio 20 d. Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunija) pateiktas prašymas priimti
prejudicinį sprendimą byloje Taser International Inc./SC Gate 4 Business SRL, Cristian Mircea
Anastasiiu**

(Byla C-175/15)

(2015/C 236/33)

Proceso kalba: rumunų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Înalta Curte de Casație și Justiție

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė pirmojoje instancijoje: Taser International Inc.

Atsakovai pirmojoje instancijoje: SC Gate 4 Business SRL, Cristian Mircea Anastasiiu

Prejudiciniai klausimai

Ar 2000 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo ⁽¹⁾ 24 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad žodžių junginys „[atvejai, kai] jurisdikcij[a], kyl[a] iš kitų šio reglamento nuostatų“, apima ir situaciją, kai sutarties dėl teisių į vienoje Europos Sąjungos valstybėje narėje įregistruotą prekių ženklą perleidimo šalys vienareikšmiškai ir aiškiai nusprendė suteikti jurisdikciją spręsti bet kokius ginčus dėl sutartinių įsipareigojimų vykdymo valstybės, kuri nėra Europos Sąjungos narė ir kurioje ieškovė turi savo gyvenamąją vietą (buveinę), teismams, nors ieškovė iškėlė bylą Europos Sąjungos valstybės narės, kurios teritorijoje atsakovas gyvena (turi buveinę), teisme?